

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Pf.II.20.150/2024/6.

A felperes: Felperes1

(cím2)

A felperes képviselője: Dr. Kovács Arthur pártfogó ügyvéd

(cím5)

Az alperes: Alperes1

(cím1)

Az alperes képviselője: Müller Ügyvédi Iroda

(cím4,

ügyintéző: dr. Müller Tibor ügyvéd)

A per tárgya: személyiségi jogok megsértése

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Székesfehérvári Törvényszék

26.P.20.230/2023/35.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

felperes, 36. sorszám

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja. Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 53.975,- (ötvenháromezer-kilencszázhetvenöt) Ft másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a felperes a másodfokú eljárásban 100 %-ban pervesztes lett.

A felperes által az elsőfokú ítélet szerint az államnak fizetendő kereseti illeték összegét 102.000,- (egyszázkettőezer) Ft-ra felemeli.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 136.000,- (egyszázharminchatezer) Ft fellebbezési illetéket 60 napon belül Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illeték bevételi számlájára. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni jelen bíróság megnevezését, a bíróság ügyszámát, valamint a fizetésre kötelezett felperes adóazonosító jelét.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felek 2018. decemberében ismerkedtek meg az interneten, majd a 2018. december 9-i helységi személyes találkozásuk után az alperes üzenetben jelezte a felperesnek, hogy többet nem kíván vele kapcsolatot tartani sem férfiként, sem barátként, sem ismerősként.

[2] A felperes erre reagálva decemberben több alkalommal SMS-ben és telefonon is megkereste az alperest magyarázatot kérve tőle a döntésére. Az alperes eleinte fogadta a felperes hívásait és válaszolt az üzeneteire, végül 2018. december végén egy telefonbeszélgetés során ismételten közölte, hogy nem kíván vele kapcsolatot tartani és hogy a párbeszédet is zárják le. A felperes tudomására hozta azt is, hogy miután annyiszor kereste már különböző csatornákon, fel fogja jelenteni zaklatás miatt, ha továbbra is hívogatja, vagy ír neki.

[3] 2019. január 7-én az alperes munkahelyére, a Általános Iskola1be egy 13 oldalas, kézzel írt levelet írt a felperes. Az alperes megijedt attól, hogy a felperes - mint utóbb kiderült, internetes keresés útján - a munkahelyét kinyomozta. Az alperes a levélre nem reagált, de a felperes ezt követően is többször hívta, illetve SMS-ben kereste őt, továbbá az Instagramon és a Facebookon is több alkalommal üzent neki. A felperes eleinte a saját néven jelölte be az alperest a különböző közösségi oldalakon, majd a tiltások után újabb és újabb profilokat hozott létre, melyeket az alperes folyamatosan letiltott.

[4] 2019. februárjában a felperes egy, az alperes otthonának a közelében levő telefonfülkéből hívta fel az alperest, ami őt nagyon megviselte, egyedül félt az utcára is kimenni. Az alperes a problémájáról beszámolt a húgának, Személy1nek és a lakótársának, Személy2nek, aki több alkalommal is elkísérte őt, ha elintéznivalója akadt.

[5] A felperes továbbra is üzeneteket írt az alperesnek, felköszöntötte őt, amelyekre az alperes nem reagált. A felperes a színház honlapjáról kiderítette, hogy az alperes az színházban statisztaként szerepelt egy darabban. Gratulált a színházban nyújtott alakításához, majd 2019. február 13. napján egy csomagot is hagyott a színházban az alperes részére benne levelekkel, országról szóló könyvvel, képeslappal.

[6] Az alperest nagyon megviselte, hogy nem csupán munkahelyén, de már a színházban is megtalálta a felperes, ezért a történekről beszámolt az édesapjának, Személy3nak is, aki felhívta a felperest és kérte, hogy hagyja abba a megkereséseket, mivel az alperes mellett egy támogató család áll és nem kíván kapcsolatot tartani a felperessel. A felperes megígérte, hogy a továbbiakban nem fogja keresni az alperest, de az ígértét nem tartotta be, ezt követően is folyamatosan üzeneteket küldött az alperesnek és az édesapjának is.

[7] Mindezek miatt az alperes 2019. február 22-én feljelentést tett a felperessel szemben a sérelmére elkövetett zaklatás vétsége miatt, az ügy a Rendörkapitányság1 -en 0600/462/2019.bü. számon volt folyamatban. Az ott közölt megalapozott gyanú szerint a felperes az alperessel szemben tanúsított 2018. decemberétől kezdődően háborgató magatartást, amelyet az alperesi elutasítás ellenére tovább folytatott. A jelenleg a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt B.VI.3439/2022. számon folyó ügyben döntés még nem született.

[8] 2019. április 3-án az alpereshez a munkahelyére – az alperes e-mail címét az iskola titkárságától megszerezve - a felperes álnéven, egy, az iskolába járó tanuló szülőjének kiadva magát szülői konzultációra jelentkezett be és jelent meg ott. Az alperest megrémítette a felperes megjelenése, ezért kihívta a rendörseget azzal, hogy álnéven megjelent a munkahelyén az a férfi, akit pár hónapja zaklatás miatt feljelentett. A rendörség kiérkezéséig szóba elegyedtek, a felperes munkalehetőséget ajánlott az alperesnek, amit ő visszautasított. A felperes azt hangoztatta, hogy a „kapcsolatukat” akarja megbeszélni, az alperes hiába jelezte, hogy azt ő a maga részéről már 2018. decemberében lezárta. A kiérkező rendörök igazoltatták a felperest, aki eltávozott, de még aznap SMS-eket küldött az alperesnek és két hosszú e-mailt is a munkahelyi címére.

[9] 2019. áprilisát követően a felperes továbbra is folyamatosan SMS-eket, e-maileket küldött az alperesnek, minden ünnepre írt, folyamatosan találkozni akart vele. Értékelte az alperes színházban nyújtott teljesítményét is, többször küldött a munkahelyére csomagot, amelyben plüss állatok, csokoládék, képeslapok, kézzel írt levelek voltak. Az alperes mindezeket továbbította a nyomozóhatóság részére.

[10] A felperes időközben az alperes iskoláját is megkereste, természetvédelmi programot ajánlott, amit az igazgatónő elutasított. A felperes az alperes munkahelyét több alkalommal is felhívta azzal, hogy az alperes megsértette a személyiségi jogait, megrágalmazta őt.

[11] 2019. december 4-én a felperes ismételt felkereste a munkahelyén az alperest, aki az igazgatóhelyettesnek, Személy4nek jelezte, hogy megjelent az a férfi, akit zaklatásért feljelentett és újra a rendőrséget hívta. A rendőrség kiérkezéséig az igazgatóhelyettes beszélt a felperessel és megkérte, hogy távozzon az iskolából, mert az igazgató beleegyezése nélkül nem tartózkodhat az intézményben.

[12] Az SMS-es, e-mailes és egyéb internetes megkeresések mellett az név1 nevű álláskereső internetes oldalról név2 névről érkeztek üzenetek, e-mailek az alpereshez, amelyekről azt gyanította, hogy a felperestől származnak. Az alperes igyekezett a felperes minden kapcsolatfelvételi próbálkozását blokkolni, az interneten is tiltotta a felperest a különböző platformokon, és nem reagált az üzeneteire.

[13] A koronavírus miatti lezárások idején a felperes hetente, kéthetente hosszú e-maileket írt, de az is előfordult, hogy naponta több üzenetet is küldött az alperesnek, akár mindkét e-mail címére is. A felperes ekkorra már öt különböző telefonszámról kereste az alperest, aki ebben az időszakban már kapcsolatban élt a vőlegényével, majd későbbi férjével, Személy5 el. Személy5 válaszolt a felperes hívásaira, kérte, hogy hagyja békén az alperest és őt.

[14] 2020. augusztusában – miután ezt a címét is kiderítette - a felperes megjelent helység2n, az alperes családi otthonában, és ott csomagot hagyott a részére, amit az alperes édesapja, Személy3 nem vett át.

[15] Ezt követően, 2020. augusztus 4-én az alperes, valamint a vőlegénye és társai helység3ra utaztak azért, hogy a felperessel beszéljenek és rávegyék, hogy fejezze be az alperes zaklatását. A felperes ingatlanához érve az alperes lehívta a felperest az utcára, ahol a társaival körbeállták a felperest és szidalmazni kezdték. Személy5 egy alkalommal a felperest a jobb bokáján, illetve a lábfejen is megrúgta, majd a menekülni próbáló felperest újra megrúgta. A felperes ezután leállított egy gépjárművet, beült és a vezetőjétől kért segítséget, de a szidalmazása tovább folytatódott, majd Személy5 az ajtón átnyúlva a felperest egy alkalommal ököllel arcon ütötte, illetve jobb bokáján is megrúgta. A felperes a bántalmazás során sérüléseket szenvedett és a Szegedi Járásbíróság a 18.Bpk.568/2022/6. sorszám alatti büntetővégzésében az alperesre és társaira büntetést szabott ki, az alperest 1 évi próbaidőre próbára bocsátotta bűnsegédként elkövetett garázdaság büntette miatt.

[16] A felperes ezt követően is igyekezett a kapcsolatot felvenni az alperessel. 2021. augusztusáig az alperes már nyolc telefonszámot tudott a felpereshez kötni, amiről folyamatosan megkereséseket kapott. A felperes havonta legalább két-három e-mailt írt az alperes minden e-mail címére és ugyan személyesen nem találkoztak, de a felperes többször megjelent az alperes munkahelyén és a volt lakóhelyén, helység2n is. Az előbbi helyszínen csomagot hagyott, míg 2021. márciusában helység2n nőnap alkalmából jelent meg, ahol találkozott az alperes nagymamájával, aki szintén kérte, hogy hagyja békén az alperest. Ekkor is csomagot akart hagyni a felperes az alperes részére, amit az alperes nagymamája nem vett át.

[17] 2021. augusztus 10-én újra megjelent helység²ⁿ, ekkor az alperes édesapja újfent elküldte őt, de a felperes visszatért. A felperes ezt követően az édesapja párjával is igyekezett a kapcsolatot felvenni, a munkahelyén megkereste őt telefonon, később e-mailben.

[18] Az alperes ekkorra már felmondott a színházi munkakörében, mert lelkiileg nagyon megviselte, hogy a felperes számos alkalommal a nézőtéren van és őt figyelő előadás közben. Az előadásokat követően Személy⁵ⁿnak kellett mennie érte, mert az alperes attól félt, hogy a felperes követheti. Az általános iskolában is félállásban kezdett el dolgozni, hogy a felperesnek kevesebb esélye legyen megtalálnia őt. Félt egyedül hazajárni, ritkábban járt el szórakozni, korlátozva érezte magát, és nem merte nyilvánosan hirdetni magát pszichológusként, hogy egyéni klienskört építsen ki, mivel attól félt, hogy a felperes esetleg álnéven bejelentkezik vagy követni fogja. Az alperes a közösségi oldalakat sem használja, nem posztol ott, félve válaszol minden megkeresésre.

[19] 2021. év végén az alperes távoltartási végzést kért a felperessel szemben, amelyet a Budai Központi Kerületi Bíróság 45.Bny.1119/2022/4. számon elrendelt 2021. december 21. napjától 2022. április 21. napjáig, majd mivel a felperes továbbra is folytatta az alperes megkereséseit, a távoltartást 2022. június 21. napjáig meghosszabbították. A felperesre 75.000,- Ft rendbírságot is kiszabtak, mert a távoltartás hatálya alatt, 2022. februárjában az alperes munkahelyére telefonált, hogy kapcsolatot keressen vele. Ezen túlmenően az alperes munkahelyi vezetőit is kereste telefonon és az alperesről különböző történeteket adott elő.

[20] A távoltartási végzés óta a felperes az alperes új lakcímét és a férje cégadatait is kiderítette, továbbá tudomást szerzett az alperes gyermekének a születéséről is.

[21] Egy alkalommal a felperes észlelte, hogy az alperes a Facebook oldalán megosztott egy nem tőle származó pszichológiai kérdőív kitöltésre vonatkozó felhívást. A felperes ezt a kérdőívet kitöltötte és a saját válaszaival, kommentjeivel ellátva közvetlenül megküldte az alperes részére, aki ezt a levelet 2019. szeptemberében megosztotta a férjével, annak alátámasztására, hogy a felperes nem hajlandó a megkereséseket abbahagyni, illetve a kapcsolatfelvétellel való törekvésével felhagyni.

[22] A felperes a módosított keresetében a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1)-(2) bekezdése, 2:43. § a), d) és e) pontja, 2:45. § (1)-(2) bekezdése, 2:46. § (1) –(2) bekezdése, 2:51. § (1) bekezdés a), b) pontja, 2:52. § (1)-(3) bekezdése, a 6:48. § (1) bekezdése, és a magánélet védelméről szóló 2018. évi LIII. törvény (Mvtv.) 7. § (1) bekezdése, 8. § (2) és (3) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a becsülethez, jó hírnévhez, egészséghez, magántitokhoz és a személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi jogait azzal, hogy

- 2018. december 15. és 2019. február 22. között a munkahelyén, valamint a saját barátai és családi körében elhíresztelte, hogy őt a felperes zaklatja és közzétette annak tényét is, hogy a felperessel szemben feljelentést tett;

- azt híresztelte a felperesről, hogy mentális és pszichés problémái vannak, illetőleg arra kérte a saját kollégáit, hogy a becsületsértő, jó hírüket rontó állításokat továbbítsák a felperes kollégái, szülei részére;
- megmutatta a felperes leveleit, üzeneteit az arra illetéktelen Személy3nak, Személy1nek, Személy2nek és Személy5nek.
- megosztotta az általa közzétett pszichológiai kérdőívre adott felperesi válaszokat Személy5el.

[23] Kérte, hogy a bíróság a fenti jogsértésektől tiltsa el az alperest, továbbá kérte 500.000,- Ft sérelemdíj és ennek 2019. február 23. napjától járó kamata, valamint perköltsége megfizetésére kötelezni.

[24] Előadta, hogy 2018. december 9-én ismerkedett meg az alperessel, aki elmondása szerint iskolapszichológusként dolgozott, de mellékmunkát is akart vállalni. Ugyan magánéleti kapcsolat is szóba került közöttük, de arról hamar kiderült, hogy abból semmi nem lesz, azonban a felperes továbbra szakmabeli ismerőként tekintett rá. Emiatt kereste meg az alperest 2019. február 21. napján egy hosszabb üzenettel, a szolgáltató azt 200-nál több SMS-re tagolta. A felperes utólag tudta meg, hogy az alperes már másnap feljelentést tett ellene zaklatásért. Ő maga a helyzetet kulturáltan kívánta rendezni, amint megtudta az alperes e-mail címét, több alkalommal e-mailben keresni kezdte őt. 2019. október 28-án hallgatta ki a rendőrség első alkalommal zaklatás miatt, azóta is folyik a büntetőeljárás.

[25] A felperes szerint a zaklatással kapcsolatos vélekedését az alperes megosztotta saját munkahelyi főnökével, az iskola teljes személyzetével, barátaival és családtagjaival, és azt is híresztelte a felperesről, hogy ő zaklatja az alperest és a feljelentés tényét is közölte fenti személyekkel. Ezen túlmenően a felperes mentális, pszichés problémáira is utalt, továbbá megmutatta a felperestől kapott elektronikus leveleket, üzeneteket Személy3nak, Személy1nek, Személy2nek, Személy5nek és másoknak is, noha ezeket az üzeneteket a felperes nem nekik szánta. Sérelmezte, hogy az alperes az általa közzétett pszichológiai kérdőívre adott válaszait Személy5rel megosztotta, ezzel a pszichológusi esküjét is megszegte, továbbá a pszichológusok etikai kódexét is megsértette, így érzékeny személyes adat, illetve magántitok jutott illetéktelen személy tudomására. Kifogásolta, hogy a kézzel írott leveleit az alperes megmutatta Személy2nek.

[26] Előadta, hogy az alperes, a férje és a társai őt bántalmazták, a bíróság által megállapított tényállással egyezően a büntetőeljárás abban az ügyben már lezárult.

[27] Állította, hogy munkahelyi problémái adódtak abból, hogy az alperes biztatására az alperes főnöke megkereste az ő munkatársait, Személy6t, illetőleg Személy7t, akiket tájékoztatott az iskola vezetősége a helyzet kezelése érdekében. Ekként Személy6 és Személy7 tudomást szerzett arról, hogy a felperessel szemben egy büntetőeljárás van folyamatban és a felperesnek a kommunikációja mind Személy7el, mind Személy6al megszűnt: a korábbi időszakokkal ellentétben nem hívják előadások tartására, kutatási projektben való részvételekre, a viszonyuk teljesen elhidegült.

[28] Előadta, hogy az alperesi jogsértésekkel összefüggésben koncentrációs problémái léptek fel, lelkileg nagyon megviseli ez a történet, de orvoshoz nem kellett fordulnia. A jövőbeni munkavállalása is veszélybe került, mivel az általa végzett kutatás és az oktatás bizalmi tevékenység és a kialakult helyzetben nem biztos, hogy ezt a tevékenységét folytatni tudja. Az alperes iskolája sem hajlandó vele semmilyen formában együttműködni, miután tudomást szereztek az állítólagos zaklatási vádakról, erről az iskola igazgatója őt e-mailben tájékoztatta.

[29] Álláspontja szerint az alperes megvalósította a magántitok megsértését is azzal, hogy a fentebb írt kört arról tájékoztatta, hogy ő a felperessel szemben feljelentést tett bűncselekmény gyanúja miatt, mert a feljelentés ténye bűnügyi személyes adat, amit nem lehet szabadon terjeszteni, hanem titokként kell kezelni.

[30] A folyamatban lévő eljárás olyan különleges személyes adat, amelyről nem szabadott volna senkit sem tájékoztatni, így nem csupán a becsülete, jó hírneve, de a személyes adatai védelméhez fűződő, valamint az egészséghez fűződő személyiségi joga is sérült, hiszen koncentrációs problémái, alvási nehézségei adódtak.

[31] Kifejtette, hogy az alperesnek küldött üzenetei magántitoknak minősülnek. A magántitok megsértését jelenti a magántitok jogosulatlan felhasználása, illetéktelen személlyel való közlése, amely megvalósult azzal, hogy az alperes Személy3nak, Személy1nek, Személy2nek, Személy5nek a leveleit megmutatta, illetőleg, hogy Személy5 részére szórakozásból, gúnyolódásból továbbküldte az általa kitöltött pszichológiai kérdőívre adott válaszokat, ugyanis ezek érzékeny, személyes adatokat tartalmaztak. Az alperes a pszichológusi diplomája átvételekor, amikor felesküdt az etikai kódex rendelkezésének betartására, kötelezettséget vállalt arra, hogy ilyen szenzitív információkat senkiről nem fog kiszolgáltatni. Azonban ezt az esküjét megszegte, illetőleg a levelek megmutatásával az Mvtv. 8. § (3) bekezdésében írtakat sértette meg, míg a pszichológiai kérdőívre adott válasz e-mail Személy5 részére történő továbbításával az Mvtv. 7. § (1) bekezdése sérült, a kézzel írott levelek Személy2 részére elolvasásra történő átadása pedig a Ptk. és az Mvtv. rendelkezéseit sérti.

[32] Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

[33] Nem vitatta, hogy a leveleket, üzeneteket a felperes által említett körnek bemutatta, és hogy a munkahelyén beszámolt arról, hogy egy férfi zaklatja, azt azonban tagadta, hogy a munkahelyi főnökeinek azt állította, hogy a felperesnek mentális problémái vannak, vagy pszichés problémákkal küzd. Arra hivatkozott, hogy zaklatott volt, félt a felperestől, nem mert egyedül hazamenni, miután előfordult többször, hogy a felperes elé ment. Ezért segítséget kért, elsősorban a családjától vagy a lakótársától, Személy2től. Személy5 a házustársa, akivel a gondjait, problémáit mindenképpen megoszthatta, mivel akkor már három éve élt abban a helyzetben, hogy a felperes nem volt hajlandó őt békén hagyni. Csupán kiutat keresett abból a helyzetből, amelybe került és segítséget kért, de nem volt jogsértő a magatartása.

[34] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest az alperes perköltségének megfizetésére.

[35] A Ptk. 1:3. § (1) bekezdésére, 1:4. § (1), (2) bekezdéseire utalással hangsúlyozta, hogy a felperes a saját felróható magatartására hivatkozva, a jóhiszeműség és tisztesség követelményének figyelmen kívül hagyásával kívánt igényt érvényesíteni az alperessel szemben, míg az alperes magatartása, erre a szituációra adott reakciója nem volt felróható vagy jogellenes, a keresetben felhozottak a felperes személyiségi jogait nem sértették.

[36] A peranyag vizsgálatából arra következtetett, hogy a felek eltérően élték meg a perbeli öt és fél év eseményeit, de a valóságnak, a józan észnek és a társadalmi általánosan elfogadott erkölcsi normáknak az alperesi értelmezés volt megfeleltethető. Az elsőfokú bíróságban az a benyomás alakult ki a felperessel kapcsolatban, hogy egyfajta konstruált valóságban él, amelyben nem hajlandó figyelembe venni azokat az eseményeket, történéseket, amelyek nem a felperesi narratívát vagy világgépet támasztják alá.

[37] Kiemelte, hogy a felperes nem gondolta azt problémásnak, hogy az alperesnek számtalan e-mail üzenetet, SMS üzenetet, internetes közösség platformokon üzeneteket küldött, ráadásul több telefonszámról, több álnevet használva, vagy, hogy álnéven bejelentkezve az alperest a munkahelyén is meglátogatta, illetve, hogy nyomozott az alperes után, hogy kiderítse a munkahelyét, a mellékállását (színházi fellépések), megtudja a szüleinek a címét és oda is látogatást tegyen, illetőleg bármilyen módon kapcsolatba lépjen az alperessel. Ezt a magatartását tovább folytatta, folyamatosan kereste az alperest, hogy kapcsolatba léphessen vele, és ezzel nem hagyott fel a feljelentést követően sem. Mindezt annak ellenére tette, hogy az alperes már 2018. év végén egyértelműen és határozottan jelezte, hogy semmilyen kapcsolatot nem kíván vele fenntartani.

[38] A törvényszék álláspontja szerint a felperes ezen magatartásai az általános társadalmi normákba ütköztek, a társadalom többsége ezeket visszatetszőnek tartja, helyteleníti és olyannak tekinti, amelyek nem férnek bele a normális emberi kommunikációba, kapcsolatfelvételbe és kapcsolattartásba.

[39] Ezzel szemben az alperes magatartása érhető és adekvát volt. Természetes, hogy ha valaki egy ilyen helyzetbe kerül, akkor megpróbál segítséget kérni és azt igyekszik a közvetlen környezetében megtalálni, azaz a lakótársához, a húgához, édesapjához vagy a vőlegényéhez, később férjéhez fordul, ha pedig már a munkahelyét is érintik a felperesi magatartások, úgy a munkahelyén is beszámol erről. Az is természetes és normális alperesi reakció volt, hogy feljelentést tett zaklatás gyanúja miatt a felperessel szemben. A peradatokból kitűnően az eltelt évek alatt reménytelen volt az alperesnek az a törekvése, hogy a felperessel a kapcsolatot megszakítsa, mert a felperes nem volt hajlandó tudomásul venni annak a tényét, hogy az alperes vele kapcsolatot tartani nem kíván.

[40] Az elsőfokú bíróság a becsatolt okirati bizonyítékok (külön nevesítve a felperes 2020. augusztus 3-án kelt, az alpereshez címzett e-mail-jének témáját, tartalmát, hangvételét) alapján valótlannak találta azt a felperesi előadást, hogy kizárólag munkakapcsolat céljából

kereste az alperest, illetőleg azért, hogy a felmerült konfliktusokat, problémákat orvosolja és semmilyen magánéleti vagy személyes cél nem vezérelte.

[41] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint éppen a felperes tanúsított felróható magatartást azzal, hogy nem hajlandó tudomást venni arról, hogy az alperes vele kapcsolatot tartani nem akar. Az alperesnek viszont nem volt felróható, hogy egy ilyen, hosszú évek óta tartó szituációból szabadulni szeretett volna és ennek érdekében segítséget kért, így a felperesi leveleket, üzeneteket a közvetlen bizalmasainak, családtagjainak is megmutatta. Természetes és normális emberi reakció volt, hogy a problémáit a bizalmasai előtt feltárta és az azokat alátámasztó körülményeket, bizonyítékokat is felmutatta.

[42] A törvényszék álláspontja szerint ebben a kontextusban nem volt értelmezhető a személyiségi jogsértés azzal együtt sem, hogy az alperes valóban a neki szóló leveleket, üzeneteket mutatta meg másoknak és azzal együtt sem, hogy azokban a levelekben, üzenetekben akár személyes adatok is lehettek. Az a körülmény ugyan valóban nem tartozott a széles nyilvánosságra, hogy a felperessel szemben büntetőeljárás van folyamatban, de az igenis érthető volt, hogy az alperes ennek tényét megosztotta a családtagjaival, vőlegényével, lakótársával, illetőleg a munkahelyével is. Ez utóbbi alperesi magatartás sem volt jogellenes, mert a munkáltatója joggal várt magyarázatot arra, hogy mit keres az iskola területén egy olyan személy, akinek az iskolához nincs köze, és ráadásul álnéven bejelentkezve keresi a kapcsolatot az iskola egyik alkalmazottjával. Ugyanígy az alperes vőlegényének is joga volt arról tudni, hogy valaki a menyasszonyával kapcsolatot keres.

[43] A pszichológiai kérdőívre adott válaszevel körében rámutatott: az nem volt pszichológiai vizsgálatnak tekinthető, nem is az alperes kezdeményezte, hanem egy ismerősének a kérdőívét osztotta meg, így a felek között nem alakult ki olyan pszichológiai, szakmai kapcsolat, ami alapján bármilyen szakmai, vagy etikai előírás alapján titoktartásra lett volna kötelezett az alperes.

[44] A PJD.2018.20. alatt közzétett eseti döntés elvi tartalmára is hivatkozással megállapította, hogy az alperes magatartása nem volt jogellenes, de amennyiben ezen üzenetek, levelek megmutatására nem lett volna jogosult, az a felperesnél a személyisége érvényesítésében nem okozott a mindennapi élettel együtt járó kockázatokat, kisebb kellemetlenséget meghaladó beavatkozást.

[45] Az elsőfokú bíróság bizonyítatlannak találta azt a felperesi előadást, miszerint az alperes kifejezetten kérte az iskolájának vezetését, hogy vegyék fel a kapcsolatot a felperes ismerőseivel és híreszteljék a felperessel kapcsolatos aggályait, problémáit, mert a felperes előadásán kívül erre további peradat nem merült fel és a felperes sem kívánt ebben a körben bizonyítást feljánlani. A felperes az alperes tagadásával szemben azt sem bizonyította, hogy az alperes kifejezetten a felperes munkatársai felé kívánta a felperesről szóló információkat eljuttatni a saját munkahelyi vezetőin keresztül, mint ahogy a felperes által állított következmények (elhidegülés a kollégáktól, konferencia meghívásokról lemaradás stb.) sem nyertek bizonyítást.

[46] Az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésében a felperes a Pp. 383. § (2) bekezdés, 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontja alapján annak megváltoztatását és a keresetének való

helytadást, az alperes első- és másodfokú perköltségben marasztalását kérte arra hivatkozással, hogy a törvényszék a tényállást nem megfelelően állapította meg, a rendelkezésre álló adatokat okszerűtlenül mérlegelte, a megállapított tényekből okszerűtlen következtetést vont le.

[47] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette számba és nem értékelte az általa jogsértőnek megjelölt magatartásokat, azt, hogy azok mennyiben voltak indokoltak, okszerűek, adekvátak, nem vizsgálta az egyes kifejezések becsületsértésre, a jóhírnév sértésére alkalmasságát, a Pszichológusok Szakmai Etikai Kódexének megsértését, nem tett említést a keresetében kért, felróhatóságtól független szankciókról, nem választotta el a jogsértés és a felróhatóság kérdését és nem volt figyelemmel a sérelemdíj preventív funkciójára. Az elsőfokú ítélet szerinte nem merítette ki a keresetét, továbbá az alperes javára megítélt perköltség eltúlzott volt.

[48] Sérelmezte, hogy az általa csatolt okirati bizonyítékokat a törvényszék figyelmen kívül hagyta, az alperesi bizonyítékokat viszont elfogadta. Erre is figyelemmel úgy vélekedett, hogy az elsőfokú bíróság vele szemben elfogult volt, amit az is mutatott, hogy nem kapott lehetőséget írásbeli nyilatkozatai előterjesztésére, vagy a 2024. április 24-i tárgyaláson a személyes előadásra.

[49] Állította, hogy iratellenes az elsőfokú ítélet azon megállapítása, hogy Személy5 2019. szeptember 23-án már az alperes férje volt, mert a házasságkötésükre 2020. július 29. után került sor.

[50] Kitért arra is, hogy az erkölcsi és kommunikációs normákat az alperes sértette meg, míg a felperes sérelmére elkövetett csoportos garázdaság nyilván nem lehet társadalmilag elfogadott cselekmény. Az alperes az állított „segítségkérés” tényét, annak mibenlétét nem adta elő, nem is bizonyította.

[51] Mellőzni kérte az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a felperes „maga által konstruált valóságban él”, valamint azt is, hogy „az alperes egyértelmű és határozott jelzést adott a felperesnek, hogy semmilyen kapcsolatot nem kíván vele fenntartani”, mert ezen körben nem folyt bizonyítás. Állította, hogy nem volt jogi alapja annak, hogy az alperes feljelentette őt, ezért kérte az elsőfokú ítéletből mellőzni a feljelentést „helyeslő” megállapítást.

[52] Előadta, hogy csak egyszer használt álnevet, de akkor is indokoltan, egyébként az „álnevesítés” az online térben bevett és indokolt.

[53] Kifogásolta, hogy a törvényszék nem folytatta le az általa indítványozott tanúbizonyítást.

[54] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az érdemben helyes elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Fenntartotta, hogy a keresetben sérelmezettekkel a felperes jóhírnévét nem sértette meg. Állította, hogy

jogszabályba ütközően csatolt a fellebbezéshez olyan okiratokat a felperes, amiket az elsőfokú eljárásban nem tett meg.

[55] A felperes fellebbezése megalapozatlan.

[56] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból helyes következtetést vont le, érdemi döntésével az ítéltábla is egyetértett, a fellebbezésben írtak kapcsán az indokolását a következőkkel pontosítja és egészíti ki.

[57] A felperes a keresetét egyrészt a Ptk-nak a személyiségi jogok általános védelmét kimondó szabályára alapította, másrészt tételeken is megjelölte egyes, a jogszabályban nevesített olyan személyiségi jogait, amelyeket állítása szerint az alperes a módosított keresetében részletezett magatartásaival megsértett.

[58] A kereset elbírálása során abból kellett kiindulni, hogy a Ptk. általános jelleggel védi a személyiségi jogokat. A Ptk. 2:42. § (1) és (2) bekezdésében írt rendelkezés olyan generálklauzula, amely alapján valamennyi személyiségi jog, a nem nevesítettek is, védelem alatt állnak. A személyiségi jogok szerkezete abszolút szerkezetű jogviszonyt teremt a konkrét jogosult és a végtelen számú kötelezett között és a jog konkrét megsértése teszi relatívvá a jogviszonyt, ami alapján a jogosultnak követelése támad a jogsértővel szemben a jogsértő magatartás megszüntetésére és a jogsértés jóvátételére. Az Alkotmánybíróság több határozatában meghatározta az általános személyiségi jog lényegét, gyakorlati jelentőségét: „Az általános személyiségi jog anyajog, azaz olyan szubszidiárius alapjog, amelyet mind az Alkotmánybíróság, mind a bíróságok minden esetben felhívhatnak az egyén autonómiájának védelmére, ha az adott tényállásra a konkrét, nevesített alapjogok egyike sem alkalmazható.” [8/1990. (IV. 23.) AB határozat].

[59] A felperes a fellebbezésében arra önmagában helyesen hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az alperes sérelmezett magatartásainak értékelésekor a jogellenesség és a felróhatóság kérdését nem határolta el kellően egymástól.

[60] Az ítéltábla szükségesnek látja ezért hangsúlyozni, hogy a Ptk. a személyiségi jogokat általános jelleggel részesíti védelemben: védelmet nyújt a személyiségi jogok megsértésének minden formája ellen. A Ptk. azon szabályon keresztül, hogy a személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, védelmet állít fel arra nézve, hogy mások személyiségi jogainak bármiféle megsértése jogellenes cselekmény. Elvileg tehát minden személyiségi érdek sérelmét okozó, illetve azt veszélyeztető magatartás jogellenes, mégis vannak olyan körülmények, amelyek fennállása esetén a jogellenesség kizárt. A fenti vélelemmel szemben, annak ellenkezőjét a sértő fél köteles bizonyítani, aminek oly módon tehet eleget, ha jogsértésre való feljogosítottságot, tehát jogellenességet kizáró okot, körülményt bizonyít. A jogellenességet kizáró - a jelen perben releváns - lehetséges okok tekintetében irányadónak tekinthető a deliktuális kárfelelősség körében a jogellenességet kizáró okok listája: a jogos védelem, a szükséghelyzet, valamint a jogszabály által megengedett magatartás (Ptk. 6:520. §).

[61] Annyiban pontosítja ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását, hogy a később kifejtendők szerint az alperes részben nem valósított meg személyiségi jogsértést, mert nem sértette meg a felperes egészséghez, becsülethez és jóhírnévhez való jogát, másrészt a levéltitokhoz és magántitokhoz való jog megsértése esetén bizonyította a sérelmezett magatartásai jogellenességét kizáró körülményeket, így nem azok felróhatóságának hiánya bírt jelentőséggel a kereset elutasítása során.

[62] A Ptk. 2:45. §-ban írtakból kitűnően a jóhírnév és becsület védelme alkotmányos alapjog, amely a szólásszabadság korlátozását jelenti. Ezt a lehetőséget kifejezetten elismeri az Európai Emberi Jogi Egyezmény 10. cikk (2) bekezdése is, amelynek értelmében a véleménynyilvánítás szabadságának jogát törvényben – egyebek mellett – mások jó hírnevének a védelme érdekében korlátozni lehet.

[63] A másik ember becsületéről vagy becsületének hiányáról tett megállapítás lényegét tekintve értékítélet. A becsület megsértése akkor következik be, ha a kifejezésre juttatott értékítélet nem felel meg az ítéletalkotás közmegegyezés által elfogadott törvényeinek, logikai szabályainak. Ha a véleményt alkotó megsérti az ítéletalkotás ezen szabályait, az általa megfogalmazott értékelés torz, következtelen, túlzó, indokolatlanul bántó, lealacsonyító, becsmérlő, vádaskodó stb. lesz. A véleménynyilvánítás szabadsága miatt azonban a negatív értékítélet, a bírálat önmagában nem jogsértő. Ez akkor is igaz, ha a vélemény az érintettre sérelmes, és azzal nem is mindenki ért egyet. Jogellenessé – becsületsértővé – csak akkor válik, ha a bíráló túllépi a szabad véleménynyilvánításnak a rendeltetésszerű joggyakorlás, a jóhiszeműség és tisztesség elvében foglalt követelmények által kijelölt határait. Nyilván nem felel meg ezen elvárásoknak az olyan értékítélet hirdetése, amely önkényes, lealázó, ok nélkül becsmérlő.

[64] A keresetben hivatkozott Ptk. 2:45. § szabályozása kiterjed a jóhírnév védelmére is. A törvénytörvényből következően a jóhírnév megsértésének bármilyen módon való elkövetése jogellenes, a törvényhozó nem kívánta kizárólagos jelleggel felsorolni az előforduló esetek körét. A jogsértés tehát különösen akkor valósul meg, ha valaki más személyre sértő közlést tesz, a közlés tényállítást tartalmaz, és valótlan állít vagy híresztel, vagy a valóságot hamis színben tünteti fel.

[65] A szabályozásból egyben az is következik, hogy a jóhírnév sérelmét csak a valóságnak nem megfelelő tényközlések valósíthatják meg, ezért az értékítélet, bírálat, akaratnyilvánítás, óhajok kifejezése a jóhírnév megsértéseként csak akkor jöhetnek szóba, ha legalább burkoltan tényállítást tartalmaznak. Ennek hiányában a közlés még mindig lehet a becsületet vagy az emberi méltóságot is sértő. A személyre vonatkozó, objektíve valótlan tényállítást kifejező közlés csak akkor minősül jogsértésnek, ha a közmegítélés szerint a tényállítás alkalmas arra, hogy a sértett társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja. Az elbírálás szempontja tehát nem a sértett érzékenysége, hanem a közfelfogás. Ugyanakkor a hírnévrontás nem „eredménydeliktum”, azaz megvalósulásához nincs szükség arra, hogy a hátrányos eredmény, a sértett társadalmi megítélésének negatív változása ténylegesen be is következzen, elég, ha arra objektíve alkalmas a hírnévrontó valótlan közlés.

[66] A törvényi tényállásban szereplő „híresztelés” akkor valósul meg, ha valaki nem a saját tudomását közli másokkal, hanem a mástól szerzett valótlan információt adja tovább,

azaz terjeszti. A híresztelés nem gyakoriságot jelent, egyetlen alkalommal való továbbadás is megvalósíthatja a hírnévrontást. A jogsértés megvalósulása szempontjából a híresztelő vétlensége, jóhiszeműsége is teljesen közömbös, ennek jogkövetkezmények megállapításánál lehet jelentősége.

[67] A fentiek előrebocsátása után az ítéltábla sem látta megállapíthatónak, hogy az alperes a sérelmezett magatartásaival megsértette a felperes becsülethez és jóhírnévhez fűződő jogát. A felperes ugyan nem konkretizálta, hogy melyik kifogásolt alperesi magatartás melyik nevesített személyiségi jogát sértette, de az egyértelműen bizonyossá vált, hogy az alperes nem tett valótlán tényállítást a felperesről, amikor közölte a rokonaival, lakótársával, munkahelyi főnökeivel, hogy a felperes zaklatja, és hogy emiatt feljelentést tett ellene. A „zaklatás” kifejezés a perbeli események tükrében egyértelműen azt jelentette, hogy az alperes azt sérelmezte, az okozott neki nyugtalanságot, kellemetlen, nyomasztó érzést, hogy a felperes a számtalan - a becsatolt iratokból egyértelműen megállapíthatóan konkrét és egyértelmű – elutasító alperesi válasz ellenére nem tett le arról, hogy ismételten kapcsolatba lépjen vele változatos módokon, csatornákon, adott esetben álnevet használva. A felperesi vélekedéssel ellentétben ilyen körülmények között egyáltalán nem elfogadható az álnevesítés, az alperes munkahelyén tartott szülői konzultációra álneven bejelentkezés, hanem az általános élettapasztalat szerint kifejezetten arra alkalmas, hogy a másik félben rémületet, szorongást, állandósuló rossz érzést keltsen.

[68] Az alperes által tett feljelentés kapcsán az ítéltábla azt emeli ki, hogy a büntetőfeljelentés önmagában nem jogellenes, és nem valósítja meg a személyiségi jog megsértését, ha nem tartalmaz indokolatlanul sértő, lejárató kijelentéseket, valótlán tényállítást. A felperes maga sem állította, hogy a feljelentés ilyen közléseket tartalmazott. Nem alapozza meg a feljelentő kártérítési felelősségét az sem, ha azt a személyt, akit a feljelentő a bűncselekmény elkövetésével gyanúsított, a büntetőeljárás során felmentik (BH2009.214). A perbeli eset azon körülményeire figyelemmel pedig, hogy a felperes az alperes konzekvens elutasítása ellenére sorozatos üzenetváltások útján, ajándéknak szánt apróságok küldése által, vagy a személyes találkozás lehetőségének keresésével arra törekedett, hogy kapcsolatba lépjen az alperessel, az sem valósított meg jogsértést, hogy a megtett feljelentés tényéről az alperes a közvetlen környezetének beszámolt.

[69] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helytálló értékelésével jutott arra, hogy a felperes az alperes tagadásával szemben nem bizonyította azt az állítását, hogy az alperes azt híresztelte a családja körében, hogy a felperesnek pszichés problémái vannak, továbbá, hogy ezt közölte a munkahelyi felettesével, Személy4rel.

[70] Rámutat az ítéltábla arra, hogy a „híreszteléssel” kapcsolatos kérelme a felperes saját előadása szerint is csupán a vélekedésén alapult (32. számú jegyzőkönyv 2. oldal), és a Személy4 részére való közlést is csak feltételezte. Ez utóbbi támasztja alá a 2023. december 27-én a 14. számú beadványához csatolt, a Fővárosi Törvényszék előtt 70.P.21.745/2023. szám alatt folyt perben felvett 13. számú jegyzőkönyvben tett nyilatkozata, miszerint az alperes „feltehetően ekkor tett dehonesztáló megjegyzést az én mentális állapotomra is”. Ez az ismeretlen tartalmú, a felperes által is csak vélelmezetten megtett alperesi utalás a Ptk. 2:42. § (1) és (2) bekezdésben írt tényállási elemek hiányában nem sértette meg sem a felperes becsületét, sem a jóhírnévét.

[71] Nem ad okot ezzel ellentétes tartalmú következtetés levonására a felperes, dr. Személy⁶ és dr. Személy⁷ közötti, a felperes 18. számú beadványához mellékelt e-mail váltások tartalma sem.

[72] Az alperes a kereset szerinti magatartásával nem sértette meg a felperes Ptk. 2:43. § a) pontjában nevesített egészséghez fűződő személyiségi jogát sem. A testi épséghez és az egészséghez fűződő személyiségi jog az ember számára biztosítja fizikai integritásának és szervezete működésének harmadik személyek általi háborítatlanságát. Ebben az esetben is igaz, hogy minden olyan - akár cselekvéssel, akár mulasztással elkövethető - jogellenes magatartás megalapozza a polgári jogi igényérvényesítést, amely az ember életét, egészségi állapotát vagy testi épségét sérti. Ugyanakkor az egészséghez való jog esetén különös jelentősége van a jogellenességet kizáró körülményeknek. Így mindenki jogosult az életét, testi épségét, egészségét sértő, illetve veszélyeztető jogtalan támadást vagy közvetlen támadásra utaló fenyegetést elhárítani. A védekezés jogszerűségének feltétele, hogy a védekezés módja és eszköze megfeleljen a védekezés szükséges mértékének.

[73] Az ítéltábla szerint az alperesnek a kereset tárgyává tett magatartásai megfeleltek ennek a szükséges mértéknek azt követően, hogy a felperes nem hagyott fel az újabb és újabb kapcsolatfelvételi kísérleteivel annak ellenére sem, hogy az alperes határozottan jelezte, hogy semmilyen fórumon, semmilyen tartalmú kapcsolatot nem kíván fenntartani vele.

[74] Ugyancsak helyes volt az elsőfokú bíróság döntése azon körben, hogy az alperes nem követett el jogsértést azzal, hogy a felperes neki írt leveleit, neki küldött üzeneteit a családtagjainak, lakótársának megmutatta.

[75] A Ptk. a magántitkot gyűjtőfogalomként használja, amikor példálódzóan felsorolja, hogy a magántitok védelme a levéltitok, a hivatásbeli titok oltalmára terjed ki [2:46. § (1) bekezdés], továbbá a 2:46. § (2) bekezdése a magántitok megsértését is példálódzóan fejezi ki, így a jogsértés elkövetési magatartása különösen a magántitok jogosulatlan megszerzése és felhasználása, nyilvánosságra hozatala vagy illetéktelen személlyel való közlése lehet.

[76] A Ptk. az egyes titokfajták fogalmát nem határozza meg, ezért a bíróságnak minden esetben az összes körülményt mérlegelve kell megállapítania, hogy valamely tény, adat titoknak minősül-e. A mérlegelés során értékelhető, hogy a tény ismertté válása milyen súlyú érdeksérelmet eredményez, illetve a másik oldalon milyen jogos érdek fűződik a tény nyilvánosságra hozatalához. Mindkét fél oldalán szükséges értékelni, hogy a társadalmi szokásoknak, az erkölcsi normáknak, az adott helyzetben általában elvárható magatartásnak megfelelően jártak-e el (Kúria Pfv.20.296/2018/5.).

[77] A bírói gyakorlat szerint magántitoknak a magánszférához tartozó olyan tény, adat minősül, amely nem köztudott, és titokban tartásához a jogosultnak méltányolható érdeke fűződik. Személyiségi jogsértés akkor valósul meg, ha a magántitok sérelmére hivatkozó félnek volt olyan méltányolható magánérdeke, amely a jogsértő ugyancsak méltányolható magánérdekével szemben elsőbbséget élvez (BDT2015.3243.).

[78] Ismert és követett jogelv a judikatúrában, hogy a személyiségi jogok gyakorlása, illetve az azok alapján történő igényérvényesítés a jogviszony alapvetően abszolút jellegének ellenére sem járhat más személyek jogainak és jogi érdekeinek sérelmével. A személyiségi jogokkal sem szabad visszaélni, e jogokra is vonatkozik a joggal való visszaélés tilalma (BH1992. 387.).

[79] Mindezekre figyelemmel érdemben helyesen utasította el az elsőfokú bíróság a felperesnek a magántitok és levéltitok megsértése címén előterjesztett keresetét. A felperes az alperesnek szánt, feltűnően nagy számú üzenetét, levelét különböző elektronikus csatornákon, felületeken próbálta eljuttatni az alpereshez annak ellenére, hogy az alperes válaszaiból nyilvánvalónak kellett lennie, hogy az első találkozásukat követően folytatódó kapcsolatkeresési próbálkozásai az alperes számára nemkívánatosak. A felperes által csatolt, a peranyagban megtalálható alperesi szövegekből az állapítható meg, hogy kifejezetten és egyértelműen elutasította a felperes kapcsolatteremtési kísérleteit, kifejezésre juttatta az elzárkózását. Az alperes azonban ezt negligálta és az újabb és újabb megkeresései az alperes mindennapjait beárnyékolták, közérzetét jelentősen rontották, aminek adekvát következménye volt, hogy az alperes a családtagjaival, lakótársával megosztotta a számára súlyos traumát okozó irományok tartalmát is. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy az alperessel szembeni magatartása, cselekményei miatt a felperessel szemben büntető eljárás indult, továbbá távoltartási végzést rendelt el a bíróság. Ilyen körülmények között nincs az alperesnek olyan méltányolható érdeke, ami a saját - joggal való visszaélést is megvalósító - magatartásával szemben alapot adhatott volna az alperesi jogsértés megállapítására.

[80] Ugyanezen indokok alapján nem volt jogsértő az sem, hogy az alperes Facebook oldalán megosztott, nem tőle származó, a felperes által kitöltött pszichológiai kérdőívet az alperes 2019. szeptemberében megosztotta Személy5el. Ez az irat egyértelműen illeszkedett a korábbi levelek, üzenetek sorába annyiban, hogy nem is titkolt célja az alperessel való kapcsolatkeresés volt, a fentebb írtak szerint kifejezetten az alperes kívánalma ellen. Ezen jogkérdés szempontjából nincs annak jelentősége, hogy Személy5 ekkor már az alperes férje volt-e vagy csak később kötöttek házasságot.

[81] Ugyancsak alaptalan volt a felperes Mvtv. 7. § (1) bekezdésére, 8. § (2) és (3) bekezdésére alapított keresete. A törvény az előterjesztői indokolása általános részében kifejezésre juttatta, hogy a jogszabály az Alaptörvény VI. cikkének (1) bekezdésében foglalt, a magánélet, a családi élet, az otthon és a kapcsolattartás tiszteletben tartására vonatkozó jogosultságot bontja ki az Alaptörvény hetedik módosítására tekintettel; továbbá, hogy utal a zaklatás „hagyományos” formáját megillető védelem mellett a zaklatás valamennyi internetes formájával szembeni védelemre is. Magyarország Alaptörvényének az Alaptörvény hetedik módosításával megállapított VI. cikk (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.

[82] Ezen jogvédelem körében is irányadó azonban a fentebb kifejtett jog- és érdekösszemérési teszt, így a már írt indokok alapján nem ütköztek az Mvtv. felhívott rendelkezéseibe sem a keresetben sérelmezett alperesi magatartások.

[83] Az ítéltábla a fellebbezést annyiban alaposnak találta viszont, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában nem csupán a bizonyítékok értékelése nyomán objektíve leszűrhető megállapításokat tett. A Pp. 279. § (1) bekezdése értelmében a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg.

[84] Az ekként előírt, a bizonyítási anyagon alapuló ténymegállapítás olyan logikai tevékenység, amelynek során a bizonyító tényekről, azaz a bizonyítékokról következtet a bíróság a bizonyítandó, jogilag releváns tényekre. Ennek során megállapítja a bizonyítási eszközök hitelességét, annak fokát, a bizonyítékok erejét, jelentőségüket a jogvita eldöntése szempontjából. Számba veszi például a tanúvallomás hitelt érdemlő voltát, a szakértői vélemény logikai meggyőző erejét, az okirat valódiságát, a tárgyi bizonyítékok állapotát. Ezeket a bizonyító adatokat egyenként és összességükben is értékeli, megvizsgálja és összehasonlítja bizonyító értéküket, figyelembe veszi összefüggéseiket és ellentmondásaikat, és ennek eredményeként alakítja ki a valóságról szerzett meggyőződését, amelyet ténymegállapítások formájában kell rögzítenie a határozata indokolásában. Ezen szabad mérlegelés eredményeként megnyilvánuló bizonyosság tehát nem szubjektív véleményként kell, hogy megjelenjen a bíróság döntésében, hanem annak objektíven megalapozottnak kell lennie.

[85] A törvényszék ezzel ellentétesen a szubjektív meggyőződését fejtette ki az ítélete indokolása [45] bekezdésében, amikor arra jutott, hogy a felperes „egyfajta konstruált valóságban él, amelyben nem hajlandó figyelembe venni azokat az eseményeket, történéseket, amelyek nem a felperesi narratívát vagy világképet támasztják alá”, ezért az ítéltábla az indokolás ezen részletét mellőzi az elsőfokú ítéletből.

[86] A felperes alaptalanul kifogásolta az elsőfokú bíróság azon megállapítását viszont, hogy „az alperes egyértelmű és határozott jelzést adott a felperesnek, hogy semmilyen kapcsolatot nem kíván vele fenntartani”. Maga a felperes csatolta a 2024. január 29-én benyújtott, 18. számú irata mellékleteként azokat a 2019. decembere és 2019. januárja közötti üzenetváltásokat, amelyekben az alperes félre nem érthetően, ugyanakkor a kulturált érintkezés iratlan szabályait betartva a felperes tudomására hozta ezt a szándékát („... nem tudom viszonzni azt a fajta kapcsolódást, amit te szeretnél most. Remélem nem bántottalak meg ezzel, de nem szeretnék hitegetni.”; „Mostanra átgondoltam és ne haragudj, de nem szeretnék találkozgatni veled.”; „... ez a rengeteg üzenet borzasztóan elárasztó és fojtogató, már-már rémisztő ... Nem szeretném ezt folytatni. Sem élőben, sem telefonon, sem itt. És ezek után a barátságodat sem merem.”; „Utolsó reakálásomat írom: megbocsájtok. Csak zárjuk le végleg!”), ezért a törvényszék okszerű következtetéssel jutott a fellebbezésben kifogásolt megállapításra.

[87] Mivel ezen kifejezett elutasító válaszüzenetek ellenére sem hagyott fel a felperes a további kapcsolatkereséssel, az alperes az ítéltábla szerint is indokoltan fordult tanácsért, segítségért a lakótársához, családtagjaihoz, majd a hatóságokhoz.

[88] Nem volt jogszabálysértő, hogy az elsőfokú bíróság mellőzte a felperes által indítványozott tanú1, tanú2, Személy4, dr. Személy7 és dr. Személy6 tanúk meghallgatására

irányuló bizonyítást, mert az a jogvita elbírálásához szükségtelen volt [Pp. 276. § (5) bekezdés]. Emellett az iratok között rendelkezésre álltak Személy4 és Személy6 más eljárásban szerzett tanúvallomásai. Így a Rendőrkapitányság1 Bűnügyi Osztály Vizsgálati Alosztály 01060/462-133/2019. bü. számú jegyzőkönyvében 14. számú beadvány melléklete) Személy4 azt vallotta, hogy az alperes elmondta neki, hogy a felperes zaklatja, keresi. Az ugyanezen beadvány mellékleteként csatolt Fővárosi Törvényszék 70.P.21.754/202313. számú jegyzőkönyvben dr. Személy6 tett tanúvallomást. Elmondta, hogy az egyetemen a felperes a tanítványa, majd a kollégája is volt, de a perbeli üggyől független okokból már korábban megszűnt a felperes felé a bizalma és a szakmai okokból nem foglalkoztatta őt. A szakmai kapcsolatuk már ezen üggyről való tudomásszerzése előtt is fagyos volt. Ez az ügy nem befolyásolta a szakmai együttműködésüket, az már korábban befejeződött. A 2010-es évek első felében lett volna egy nagy jelentőségű ügy, de ez egyéb okból meghiúsult. A szakmai együttműködés részben azért szűnt meg, mert nyugállományba vonult, illetve visszaesett a hallgatói létszám, így az az óra, amire őt hívta, okafogyottá vált. A felperes egyetemi e-mail címe törlésére azért került sor, mert egyetemi dolgozóként a felperes rendelkezett e-mail címmel, amikor viszont elment az egyetemről és vállalkozó lett, el akarták ezt tőle venni, de a tanú is közbenjárt annak érdekében, hogy ez ne történjen meg, mivel időnként volt közöttük szakmai kapcsolat a cikkek miatt. Ettől függetlenül fél-egy évvel ezelőtt az egyetem részéről jött egy utasítás, hogy rengeteg a nem dolgozói e-mail cím, ezeket törölni kell. Ekkor kérdezték tőle, hogy van-e szakmai kapcsolat még közöttük, amire azt válaszolta, hogy nincs. A meghallgatása során azt is elmondta, hogy nem tud arról, hogy bárki a felperesre vonatkozóan valamilyen dehonesztáló kifejezést tett volna akár dr. Személy7 felé, akár más felé.

[89] Alaptalan volt a fellebbezés azon hivatkozása, hogy a felperesnek nem adott lehetőséget a törvényszék az álláspontja kifejtésére. Az iratokból megállapíthatóan a 12. számú jegyzőkönyvben a felperessel egyeztetve a jogi képviselője azt nyilatkozta, hogy „jogi természetű észrevételt nem kívánok tenni az alperes ellenkérelmére, a nyilatkozatok az alperes személyes reakciói, alperesi tényállításokkal kapcsolatban és akkor ezeket ő el fogja mondani a személyes meghallgatása körében”. Ezt követően a perfelvételi tárgyaláson az elsőfokú bíróság a felperest is részletesen meghallgatta (32. számú jegyzőkönyv), a tárgyaláson elhangzott felhívásra 36 oldalas előkészítő iratot nyújtott be 16 okirati melléklettel, majd 2024. január 29-én további iratokat csatolt. A 2024. május 29-én benyújtott iratában 28 oldalon foglalta össze az álláspontját, majd 2024. május 29-én a tárgyalás berekesztésére való figyelmeztetés után kijelentette, hogy nincs további nyilatkozata. 2024. április 24-én nem tartott tárgyalást a bíróság az ügyben, így azon a felperes nyilvánvalóan nem tehetett nyilatkozatot.

[90] A kifejtettekből következően a felperes által megjelölt etikai szabályzat esetleges megsértése a kereset elbírálása szempontjából nem bírt jelentőséggel, ezért az ítéltábla mellőzte annak vizsgálatát.

[91] A jogsértés megállapítása iránti kereset elutasítása miatt az elsőfokú bíróság helyesen utasította el a felperes jogsértéstől eltiltás, továbbá a sérelemdíj megfizetése iránti kereseteit is.

[92] Megalapozatlanul kifogásolta a fellebbezésében a felperes az elsőfokú bíróság által az alperes javára megállapított perköltség összegét, mert az megfelelt a 32/2003. (VIII.22.) IM.r. (IM. r.) 2. § előírásainak.

[93] Mindezekre figyelemmel a fellebbezésben előadottak nem nyújtottak kellő alapot az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásához, ezért azt az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[94] Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján köteles megfizetni az alperes által a másodfokú eljárásra a Pp. 81. §-nak megfelelően felszámított, az IM.r. 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdés alapján megállapított 42.500,- Ft + ÁFA összegű ügyvédi munkadíjból álló perköltséget.

[95] Tekintettel arra, hogy a felperes valódi tárgyi keresethalmazatban terjesztette elő a személyiségi jogai megsértésének megállapítására, a jogsértéstől eltiltásra, valamint a sérelemdíj megfizetésére kötelezés iránti kereseteit, ezért $2 \times 600.000,- \text{ Ft} + 500.000,- \text{ Ft} = 1.700.000,- \text{ Ft}$ volt a Pp. 21. § (5) bekezdés első mondata, az illethekekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdés, (3) bekezdés b) és c) pontja, 40. § (1) bekezdése értelmében a kereseti és a fellebbezési illeték alapja.

[96] Mivel az elsőfokú bíróság az ítéletében a felperest ennél alacsonyabban megállapított illetékalap után számított illeték megfizetésére kötelezte, az ítéltábla az Itv. 41. § (1) bekezdése és a Pp. 383. § (6) bekezdése alapján felemelte a fizetendő kereseti illeték mértékét, továbbá ehhez a pertárgyértékhez igazítottan határozta meg a fellebbezési illeték, valamint az alperesnek járó másodfokú perköltség összegét.

Győr, 2025. január 9.

dr. Szalay Róbert sk.

dr. Kovács Zsolt sk.

dr. Konarik Attila sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró